

[Erna Sørensen.]

lernes ordfører her påstod. Vi kan jo ikke ønske i dag at fremme fødselshyppigheden. Vore ulykkelige boligforhold må man i så henseende tage i betragtning. Jeg synes også, at vi på så mange andre områder har fået forbedret forholdene. Vi kan ikke tale om nedsat levestandard, fordi det stort set er sådan, at vi ikke i disse år har været knuget af arbejdsløshed, som ellers ville have gjort forholdene vanskelige for mange familier. Tværtimod har man indtryk af, at levefoden for de fleste er hævet ganske betydeligt, og at der kun er en særlig gruppe, som er dårligt stillet, og vi har gennem de ordninger, vi har fået gennemført i fjor ved mødrehjælpsloven, gjort vort til at drage disse ulykkelige mennesker ind under vor beskyttelse.

Jeg mener, at man i hvert tilfælde kunne have et åbent øje for, om disse midler er tilstrækkelige, eller om der skulle åbnes yderligere adgang for mødrehjælpen til at disponere over kontante midler for at afhjælpe den nød, det ærede medlem fru Petra Petersen fremdrog så drastisk, men det er dog heldigvis kun få undtagelsestilfælde. Jeg taler ikke om det enkelte tilfælde, for jeg ved godt, at der altid i et land vil være en hel del mennesker, som ikke kan administrere og derfor må have hjælp og støtte.

Jeg er som sagt villig til at gå ind i forhandling, når denne sag kommer i udvalg, og jeg vil meget gerne medvirke til, at vi kommer et skridt videre, et stort skridt videre, end vi var i sidste samling, fordi jeg mener, at når man nu koordinerer alle de nu siddende udvalg, der behandler spørgsmålet om børnenes fremtid, om tilskud til børn af den ene og anden slags, bør man også tage denne sag med, således at man fik et stort statistisk materiale frem, der viste, hvor trangten var, hvor dyb den var, og hvor mange penge der skulle skaffes, for at vi kan løse problemet med henblik på fremtiden.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Gentagne gange har jeg her i tinget givet udtryk for min stilling til moderskabsydelse, så jeg skal ikke komme nærmere ind derpå i dag.

Angående selve lovforslaget vil jeg sige, at jeg er uenig i det på mange punkter. Jeg har ikke blot de økonomiske betænkeligheder, som den højtærede socialminister fremdrog, men der er også mange spørgsmål for mig af principiel betydning, som jeg ikke er enig i. F. eks. mener jeg, at der skal være meget mere ligestilling mellem den hjemmевærende husmoder og den udear-

bejdende kvinde, og f. eks. er jeg imod den regel, som foreslås, at det er forbudt at arbejde i alt erhvervsmæssigt arbejde fire uger efter nedkomsten. Der står i lovforslaget „må“; der burde efter min mening stå „bør“. Jeg er imod sådanne regler, som at det er en ubetinget ret for enhver kvinde at forlade arbejdet en vistid før nedkomsten. Jeg mener, at det kun bør være, når fortsættelse af arbejdet ikke kan ske, uden at det er til skade for kvinden eller for fostret. Og sådan er der mange forskellige bestemmelser. Jeg er også imod, at lovforslaget indeholder så mange detaljbestemmelser.

Jeg har blot sagt dette for at præcisere, at jeg ikke i nogen måde finder, at befolkningskommissionens betænkning er de vises sten. Den højtærede socialminister fremhævede, at udviklingen var en helt anden nu end dengang, befolkningskommissionen stillede sit forslag, og det er jo rigtigt, altså rent befolkningspolitisk.

Med hensyn til det socialpolitiske pegede ministeren på de andre reformer, som var gennemført i fjor, særlig med hensyn til mødrehjælpsinstitutioner og med hensyn til de enlige mødre, og jeg skal heller ikke på nogen måde fragå, at der er sket forbedringer dér; men jeg ville meget gerne anbefale den højtærede minister at udvirke, at hans ministerium gik i gang med at samarbejde de regler, der er i øjeblikket, og på baggrund af den udvikling vi er i, på baggrund af disse problemer forelægge et forslag om moderskabsydelse. Det skulle altså først og fremmest være et teknisk arbejde, som skulle gøres fra ministeriets side. Dernæst ville jeg anbefale, at ministeren søgte at skaffe de fornødne midler til, at man kunne gå i gang med at få en begyndende moderskabshjælp, selvom den ikke kom op på den højde, som vi må ønske skal være målet. Denne henstilling vil jeg gerne lade gå videre, sådan at den bliver rettet til den samlede regering, ikke mindst til finansministeren. Det er et spørgsmål, som har mange kvinders interesse, det er et spørgsmål af stor rækkevidde, og en virkelig forsvarlig løsning ad den vej kan også i nogen måde modvirke den tendens, der er til svangerskabsafbrydelse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Petra Petersen): Der er ingen grund for mig til at takke ordførerne; den eneste, der er grund til at sige tak, er det ærede medlem fru Erna Sørensen, som finder det uanstændigt at begrave et lovforslag i udvalg og lade det ligge og forsvinde dér. Det har vist sig i dag, hvordan alle partierne er gået uden om